

Affattelsen og Paragraffen i 1921-Affattelsen har jeg overhovedet ikke udtalt mig om i 1924.

Til det ærede Medlem Hr. Slesbager vil jeg sige, at jeg har lagt Mærke til, at der kommer et vist Tidspunkt i Diskussionen — det gælder baade paa Møder ude i Landet og her i Tinget —, hvor det ærede Medlem altid bliver saa overmaade bekymret paa mine Vegne over den Dristighed, jeg udviser. Jeg tror, det ærede Medlem ganske skulde overlade dette til Bedømmelse af Tingets Medlemmer og Offentligheden og holde sig til Sagen, og Sagen er den, at det ærede Medlem her har erkendt, at Kommunerne har ingen økonomisk Interesse i at anvende denne Lov fremfor den anden Lov.

Drachmann: Med dette Lovforslag præsenteres vi for første Gang for Vrangsidens af den højtærede Regerings Valutapolitik. Alle dem, som i den forestaaende Deflationsproces ser Alvoren, ser de yderst vidtrækkende, dybtgaaende Konsekvenser, vil det sikkert fylde med Bekymring. Jeg tror, at overfor Deflationspolitik, overfor alt det, vi nu skal igennem, vil det i en sjælden Grad gælde, at vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne. Nu er Kronen bragt op til en Guldværdi af ca. 93. (*Statsministeren* [Stauning]: 92!). Det beroliger den højtærede Statsminister, at den kun er 92. Saa siger vi 92. Maalet er vi ganske vist ikke helt klare over, men Retningslinien er dog givet. Det, der foreligger her i Dag, er et daarligt Varsel, og jeg tror, at det kan blive Indledningen til en Deflationsproces, som ogsaa politisk vil koste mangt og meget, maaske koste den højtærede Regering mere, end den i Øjeblikket ser og tror. Jeg tror, dette er en Art Nemesi, en Gengældelse for de mange haanende Ord, som bl. a. det Parti, jeg tilhører, var udsat for ved den sidste store Arbejdsløshedskrise, der var af ganske væsentlig anden Art end den foreliggende. Den højtærede Socialminister kaldte os Løntrykkere, hævdede, at vor Patentmedicin var Raabet: Ned med Arbejdslønnen, spænd Livremmen ind, og alt, hvad der kan siges i den Retning. Nu ved den højtærede Minister udmærket godt, at dette er ikke vort Standpunkt alene, vi har andre positive Midler at foreslaa, at træde i Forhandling om, selv om man fra anden Side endnu ikke er villig til at gaa ind i denne Forhandling. Jeg tror, at den Maade, hvorpaa dette blev fremført af den højtærede Minister, er uheldig, den vil eventuelt hævne sig, det er et alt for alvorligt Problem, der

her røres ved, til, at man kan slaa det bort, saaledes som Ministeren forsøgte det. Efter den store Arbejdskamp, der endnu er i saa frisk Minde, blev Lønnen her i Landet, i Industrien, i Haandværket sat op, og vel at mærke sat efter en Kroneguldværdi af ca. 60 Ø. Jeg nævnte før, at nu er Kronens Guldværdi ca. 92 Ø., og Konsekvenserne heraf burde være givet. Konsekvenserne heraf er simpelt hen, at det er ugørligt for det danske Erhvervsliv, det, der arbejder overfor Importen og ude paa Eksportmarkederne at konkurrere. Jeg tror, vi i Øjeblikket staar overfor at skulle præstere Betalingen for det Æresprædikat — saaledes som det nylig har staaet i et økonomisk tysk Tidsskrift, der undersøgte Danmarks Forhold i Øjeblikket — at være det dyrest arbejdende Land i Verden. Vi har skræmmende Eksempler nok fra England, der er kommet igennem sin Deflation uden at have bragt sine Arbejdslønninger i fuldkommen Overensstemmelse med det nye Prisniveau, med Pengenes ændrede Købeevne, England, der kæmper en Kamp for Livet for at bevare sin industrielle Position, og som er gaaet til saa mærkelige og drastiske Forholdsregler som, at Staten under en konservativ Regering har maattet garantere Kulindustrien Tilskud til Arbejdernes forhøjede Lønninger, som den paagældende Produktion faktisk ikke kan bære i den frie Konkurrence. Man kunde selvfølgelig godt fra den højtærede Regerings Side sige: Vi ser bort fra dette Moment, bort fra alt det, der faktisk er Kærnen i Sagen, og lader staa til, saa maa det hele gaa i Smadder. Det er et Argument, vi kender fra yderste agrarisk Side, men jeg troede ikke, det var et Argument, som man vilde genfinde i en dansk Arbejderregering. Jeg tror, det vil blive skæbnesvangert for den danske Industri, den danske Produktion, Byerhvervene i alt Fald — Landbruget skal jeg ikke tale om, jeg haaber, at dets Eksport ligger noget fastere, noget stærkere, det har jo ogsaa en vis Konjunktur med sig, f. Eks. i den engelske Sømandsstrejke, jeg tror, det heldigvis ligger noget gunstigere for dette store Eksporterhverv. Men det er en kendt Sag, at Industrieksporten i Fjor var kommet op paa en Værdi af ca. 400 Mill. Kr. — det er dog Penge —, og det er ganske givet, at denne Eksport er forbi; i samme Øjeblik den automatisk bliver fordyret med 30—40 pCt., saa er Forretningen borte, og een Gang borte, vil den alt for let kunne være tabt for evig. Kampen for Industrieksportmarkederne er sandelig saa haard i Øjeblikket, og Købernes Trofasthed er ikke saa stor, at de